

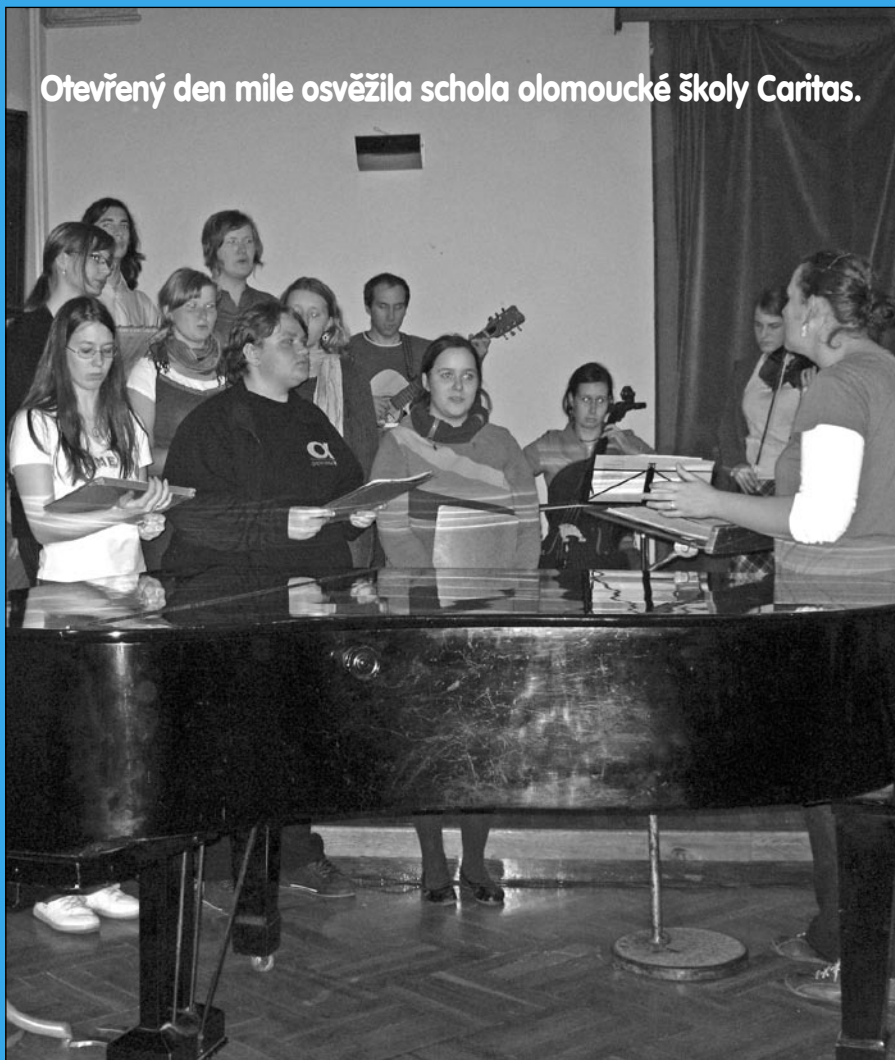

Christian Solidarity International

Křesťanská mezinárodní solidarita

Číslo 6 / 2010

Otevřený den mile osvěžila schola olomoucké školy Caritas.

ZDARMA

ZPRAVODAJ KLN / ROČNÍK 19

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny!
(1 Kor 12:26)

www.csi-cr.cz

Výroční konference (dále AC)

Cílem konference CSI, jak v zahajovacím projevu vyjádřil její (mezinárodní) prezident pan Herbert Meier, bylo zdokonalit činnost a zlepšit spolupráci a porozumění mezi všemi složkami celé „rodiny“ národních poboček CSI s jejím mezinárodním ústředím v Zürichu. Kromě organizačních záležitostí, zpráv o situaci v pobočkách a skutečných akcích, měla konference zřetelné duchovní poslání:

„Je potřeba znovu si ujasnit svoje poslání. Nemůžeme zůstat klidní a nečinní, jestliže v různých částech světa jsou lidské bytosti pronásledovány z náboženských důvodů. Zvláště jsou-li to naši spolubratři ve víře, se kterými společně tvoříme jedno tělo Kristovo. Trpíme spolu s nimi a je naší povinností jim pomáhat:

- Především modlitbou, obětmi, opravdovostí života.
- Morální podporou – CSI zdůrazňuje důležitost svobody náboženství pro církev i společnost (Mezinárodní deklarace lidských práv, čl.18.) a zasazuje se na národní i mezinárodní úrovni o její dodržování. Upozorňuje na konkrétní případy bezpráví, snaží se přitáhnout pozornost médií.
- Materiální a finanční pomocí – CSI účinně pomáhá lidem trpícím pronásledování z důvodu náboženství (Irák, Jižní Súdán...) stará se o sirotky a opuštěné děti, které jsou následnými oběťmi konfliktů a pronásledování, organizuje a doručuje humanitární pomoc až konkrétním trpícím lidským bytostem při katastrofách, především humanitárních. Setkání s lidmi, kteří bez ohledu na svá rizika rozdávají potraviny a prostředky pro přežití jsou pro postižené silnou vzpěrou. (Informace o záchranných projektech a o zajišťování pomoci byly uváděny ve zprávách jednotlivých poboček, fotograficky i na titulních

stránkách mnoha čísel našeho zpravodaje, např. 4/2010).

- Přenesením těchto starostí a událostí do vědomí našim lidem, abychom co nejvíce mohli s trpícími sdílet to, co se děje v jejich srdcích. Rozšiřováním těchto informací a získáváním dalších ochotných přispívatelů a spolupracovníků pro dílo mezinárodní solidarity.“

Pro nás důležitým bodem bylo též ocenění práce české pobočky CSI, pochvalné hodnocení finančního a materiálního přínosu z naší země a poděkování za štědré dary.

O své dojmy se podělil Ing. Pavel Nohel

Otevřený den (dále OD)

Program, jak byl uveden na titulní straně posledního zpravodaje byl do puntíku vyplněn. Celý den pěkně oživila schola církevní školy Caritas z Olomouce. Bylo přítomno asi 80 lidí, což vzhledem k tomu, že se nám do toho přiletly volby, byla účast slušná. Ti, co si neudělali čas, přišli o hodně, alespoň tak se vyjadřovali všichni účastníci.

Měli možnost seznámit se s mezinárodním vedením CSI i účastníky Výroční konference. Že nás pozdravil otec biskup Václav Malý poznáte z připojeného rozhovoru uvedeného níže. Jádrem však byly přednášky a především prezentace Johna Eibnera a Gunara Wiebalka. Dotazy a dojetí nebraly konce. Přednášku otce Petra Koláře najdete v tomto zpravodaji, dr. Romana Jocha uveřejníme ve zpravodaji příštím.

Moc je třeba poděkovat paní Miroslavě Jurenkové. Zajistila perfektní občerstvení nejen na AC, ale především agapé na OD. Musím poděkovat ovšem i dalším – své ženě, paní Žákové, paní Ondrákové, paní Monice Kahancové a všem dalším, kteří přiložili ruku k dílu.

Petr Vaďura je moderátor, který již podruhé dostává CSI do Českého rozhlasu. Rozho-

vory byly natočeny během Otevřeného dne a vysílány ČRo1, KT, 23.10.2010

Moderátor: Ve dnech 14. až 16. října proběhla v pražských Emauzích konference mezinárodní organizace nazvané Křesťanská mezinárodní solidarita, která je známa pod zkratkou CSI. Zástupci jednotlivých národních poboček se na ní radili, jak lépe organizovat svou pomoc do zemí, v nichž jsou z jakýchkoli důvodů pronásledováni křesťané. V sobotu navštívil veřejnou část konference i Petr Vaďura se svým mikrofonem.

Konference Křesťanské mezinárodní solidarity se zabývala problematikou pronásledování křesťanů ve světě. Co je vlastně Křesťanská mezinárodní solidarita? Odpovídá předseda české pobočky František Kopečný:

Křesťanská mezinárodní solidarita je organizace na obranu lidských práv a té části, která se týká náboženské svobody. Předpokládáme, že náboženská svoboda je vždycky to první, co bývá porušováno a co potom rozpoutá řetěz nesvobody.

Jedním z hostů konference byl biskup Václav Malý. Pane biskupe, vy sledujete porušování lidských práv ve světě obecně. V čem je specifikum náboženského pronásledování?

Pronásledování křesťanů ve světě je z různých důvodů. Jednak z ideologických – to je především v těch komunistických nebo postkomunistických zemích, jako je Severní Korea, Čína, Kuba; potom z důvodů náboženských – především v některých muslimských zemích, nejkřiklavější případy jsou dnes v Pákistánu, v Saúdské Arábii, v Egyptě, v Nigérii, v Súdánu; a potom z důvodů sociálních – např. v Jižní Americe, kdy kazatelé nebo kněží se zastávají bezzemků a vzbuzují nelibost latifundistů a často přicházejí o život. Dá se říci, že na naší planetě je pronásledováno různým způsobem v různé intenzitě asi sto

milionů křesťanů, což je obrovské číslo.

A jak můžeme my v Čechách těmto lidem pomoci?

Především modlitbou. A mně chybí, že se málokdy např. v přímlovách objevuje toto téma. Ale neměli bychom zůstat jenom u modlitby, měli bychom, pokud možno, posílat materiální pomoc nebo solidarizační dopisy. Věřme tomu, že to pomáhá, protože i diktatury nebo potlačující režimy reagují na to, pokud ten člověk se stane ve světě známým. A přirozeně je také dobré se vydat i do těchto zemí a ty křesťany navštívit. Já sám vím, jak to bylo pro mě důležité před rokem 1989, když mě navštěvovali křesťané – dá se říci – z celého světa a řekli: „My o vás víme.“ To byla obrovská duchovní vzpruha a obrovská duchovní posila.

Česká pobočka Křesťanské mezinárodní solidarity vydává jednou za dva měsíce zpravodaj, ve kterém informuje o pronásledování křesťanů. Pane Kopečný, děláte i něco konkrétního pro ty pronásledované?

Jednak jsou to protestní karty – máme na ně kladné odezvy, prostě se nám podaří dostat ty lidi z vězení ven. Nema-lou pomoc, kupodivu, i z té naší České republiky poskytujeme ve formě financí. Roky se CSI angažovalo přímým výkupem otroků v severním Súdánu, kam byli zavlčeni ze Súdánu jižního během dlouholeté občanské války. Teď oficiálně žádní otroci nejsou (je jich tam pocho-pitelně stále desetitisíce) a starostové z jejich vesnic je vyhledávají a CSI je potom vykupuje. Ti otroci se vracejí bez ničeho, čili se jim dává taková první pomoc – dostanou kotlík na vaření, trochu prosa, srp, plachtu, aby se měli pod co schovat. A pak máme ještě svého lékaře – také za peníze našich dárců.

Írán – Pastorovi hrozí trest smrti

V Íránu je pro křesťany nebezpečno. Kromě vyčlenění se zpravidla musí obávat o svůj život. Islámští umírnění učenci veřejně prohlašují, že nevěřící jsou druhořadí občáné se značně omezenými právy.

V Íránu je odhadem 0.5% křesťanů. Mají přísně zakázáno žít otevřeně podle své víry. Islám je státní náboženství: všechny zákony a předpisy se řídí islámským právem šaría. I když jsou protestantská společenství státem neuznaná, jsou více méně tolerována a bedlivě sledována. Arménští a asyrští křesťané jsou uznávanou náboženskou menšinou. Je jim úředně zaručena náboženská svoboda. Přesto musí počítat s velkým omezováním, diskriminací pro svoji víru.

Vyčlenění

Křesťané, ať jsou jakéhokoliv vyznání jsou úřady omezováni a společensky vyčleňováni. Sotva seženou práci nebo přijdou o místo, když se přijde na to, že jsou křesťany. Náboženská policie špicluje bohoslužby. Je přísně zakázáno obracet na křesťanství a proto se pátrá především po konvertitech. Když se na to přijde, hrozí zavření kostela. Konvertité se za velkého rizika mohou jen

tajně scházet po domech. Jsou-li odhaleni náboženskou policií, hrozí jim podle íránských zákonů smrt.

Riskantní protest

O život se však nemusí obávat jen konvertité (je jich do roka popraveno několik desítek), ale prakticky všichni křesťané. Tak dopadl i představený největšího íránského protestantského společenství, pastor **Yusef Nadarkhani**. V severoíránském městě Rasht byl totiž zatčen koncem minulého roku. Justice ho nařkla z veřejného šíření křesťanství. Dalším důvodem zatčení bylo to, že protestoval. Ohradil se proti tomu, aby křesťanské děti byly vyučovány koránu. Odvolával se při tom na článek 26 Všeobecné deklarace lidských práv. Článek 26 zaručuje rodičům právo na výchovu dětí podle svých názorů. Byl tedy ve skutečnosti zavřen pro své trvání na právu náboženské svobody. Nyní mu hrozí trest smrti, poněvadž i ve vězení odmítá změnit své názory. Svým dětem zakazuje účast na hodinách koránu, neboť to považuje za porušování náboženské svobody. CSI organizuje jeho podporu.

Utečenci před stanem

Tábor utečenců

napadly uprostřed noci jejich vesnici a přepadly domy, ve kterých žili křesťané. Ty vyplnily a nakonec zbořily. „Museli jsme utéct do okolní buše a lesů. Vícero dnů jsme se v lesích ukrývali z obav před dalšími útoky. Teprve až se situace poněkud uklidnila, osmělili jsme se opustit své skrýše“. Vláda jim přidělila 25 kilometrů od jejich vesnice kousek země, kde si mohli vlastními silami postavit utečenecký tábor. 20rodin (120 lidí) žije v tomto provizoriu již více jak dva roky. „nejhorší je to, když přijde monsun, protože přináší opravdu vydatné deště.

Napjatá situace

Situace se v Orisse nelepší. Zvláště zlé to bylo v okrese Kandhamal. Křesťané přišli nejen o střechu nad hlavou a všechnen prostý majetek, ale přišli také o práci, protože hindu by je nejraději úplně ze svého okolí vyhnali. Nanejvýš je zaměstnávají za denní

Připojte se i vy zasláním protestní karty a požadujte jeho propuštění.

CSI – Czech Republic
P. O. Box 8, 750 11
Přerov

20,- Kč

Indie – Ani po dvou letech žádná pomoc

Dva roky po brutálních útocích na křesťany ve svazovém státě Orissa mnoho těžce postižených nedostalo žádnou pomoc. CSI utečence navštívilo a přineslo jim svoji pomocí naději a povzbuzení.

Pomoc CSI v Indii

V menším uprchlickém táboře stranou od osady Tikabali jsme potkali 22letou Banu. Se svojí rodinou žije již dva roky v tomto nuzném táboře. Vyprávěla nám, jak tehdy divoké hordy vyprovokované hinduisty

Mr. Mohammed Javad Larijani
Office of the Head of the Judiciary
Howzeh Riyasat-e Goveh Qazaiyeh
Pasteur St, Vali Asr Ave.,
South of Serah-e Jomhuri

Teheran 1316814737
Islamic Republic of Írán

mzdu, což je úplné minimum, sotva k přežití. Když jsme okrese Kandhamal projížděli, upozorňovali nás naši indiští průvodci, že jsme nápadní a nemusí se nám podařit setkat. Situace je stále napjatá. Do této oblasti přijíždějí cizinci jen vzácně a když, tak jsou to křesťané. V celém svazovém státě Orissa bylo tehdy zbořeno 400 kostelů a asi 5600 domů. 54000 křesťanů muselo uprchnout ze svých domovů. Doposud je jich většina ve 14 uprchlických táborech.

A tak to v kandhamaském táboře vypadá

Jak ke všemu došlo?

Jak vůbec došlo k takovému násilí a pogromům koncem srpna 2008? Stav mezi křesťany a hindu byl plný napětí už delší dobu. Je to velký rozdíl, když přijedete ze špinavé a páchnoucí hindu ulice do křesťanské části. Křesťané jsou zdatní obchodníci a podnikatelé a představují tedy velkou konkurenci. Hindu v nich vidí nebezpečí. V oblasti však působí také velmi aktivní skupiny maoistů. Chtějí nastolit extrémní

Kostely jsou obvykle prostínké, ale pohled na zbořený kostel je smutný

kommunismus. V Orisse byl známý hindu-kazatel, kněz Swami Lakshmanananda. Ten ve svých kázáních popouzel k nabytí politické moci. Prohlašoval, že správný Ind musí být hindu. A 23. srpna byl Swami zabit. I když se k jeho zabití přihlásili maoisté, byli jako obětní beránek vyhlédnuti křesťané. Brutalita útoků je dokumentována na filmech.

Kde zůstává pomoc?

Bezprostředně po pogromech nastoupilo do Orissy mnoho pomocných organizací, aby získaly informace a dokumentaci a přinesly první pomoc. Když se však událost vytratila ze stránek světového tisku, stáhla se i většina pomocných organizací. Trvalo velmi dlouho, než přišla finanční podpora indické vlády. Některé uprchlické tábory byly zrušeny relativně brzo. Další jsou využívány až doposud. Extrémně složité je to pro rodiny, které přišly o doklady. Protože se nemohou prokázat, nedostávají žádnou finanční podporu od státu. Než se podaří zajistit doklady náhradní, trvá dlouho. A proč: v tomto regionu převažují radikální hindu, kteří nemají žádný zájem křesťanům pomoci. Tak zůstávají ve své bídě a nouzi sami.

CSI se stará

Při své první pomocné akci mohlo CSI předat potraviny a oblečení 20 rodinám v táboře Tikkaballi, aby tak snadněji překonali už třetí monzun v provizorním obydlí. CSI dále pomohlo obnovit značně poško-

zené budovy katolického semináře, který může znovu bezpečně navštěvovat 180 až 400 seminaristů.

TO VŠE JE MOŽNÉ JEN DÍKY VAŠÍ ŠTĚDROSTI!

Z Indie ještě zpráva otce Palelyho:

V těchto dnech se vede otci Janu Medovi trochu lépe. Je schopen přijímat trochu tekuté stravy, ale vypadá velmi sešle.

Jak spolubratři, tak sestry jsou stále kolem něho a lékaři jsou velmi šťastní, že aspoň trochu pomohli Velké legendě našich dnů. Obdivuji ho více teď v jeho bolesti, než dříve. Neztěžuje si, nenaříká... je to obdivuhodné... Chtělo by se říci živý svatý. Vždy se snaží vybavit si osoby, které mu připomínáme a nezlobí se, když mu nerozumíme, co nám chce říci.

Pokračujeme v modlitbách za něho, aby dostal potřebné milosti a sílu ve svém velkém utrpení a pro zdolání této fáze života.

Děkujeme CSI za podporu výstavby kolejí sv. Moniky pro naše děvčata. Za první dar (*bylo to 15000 USD*) jsme zahájili stavbu a nakoupili potřebné železo, ale nyní potřebujeme betonovat, pokud je voda (*na těch jejich horách mají jen vodu, co si nachytají při monsunu*). Rádi bychom věděli, zda můžeme počítat s pokračováním podpory CSI (*Ano, pošleme dalších 15000 USD*).

Budeme průběžně informovat a zůstáváme spojeni v modlitbě! J. P.

Dear Mr. Lariani,

We are dismayed to learn that Pastor Youcef Nadarkhani from the city of Rasht, imprisoned since October 12, 2009, could be sentenced to death. He had protested the Government's making the attendance of courses in Islam Mandatory for Christian school children. In doing so, he referred to article 26 of the Universal Declaration of Human Rights of the UN. Furthermore, the threat of punishment constitutes in particular a violation of religious liberty.

We demand that pastor Youcef Nadarkhan is immediately released and that human rights are adhered to.

Yours sincerely and respectfully

Place, date / Místo, datum

Signature / Podpis

Jsme rozhořčeni, že pastorovi Y. N. z Rasht, uvězněnému 12. října 2009 hrozí trest smrti. Protestoval proti tomu, že křesťanské školní děti byly donuceny navštěvovat islámské kurzy. Při svém protestu se odvolával na článek 26 Deklarace lidských práv OSN. Navíc je jeho odsouzení zásadním porušením náboženské svobody.

Žádáme okamžité prpuštění Y. N. a zaručení dodržování lidských práv v Íránu.

KDO DÁVÁ, DOSTÁVÁ, MNOHEM VÍC PŘIJME...

SV. FRANTIŠEK Z ASSISI

Turecko – Napjatá situace pro křesťany

Kříž a půlměsíc se stále hůře snášejí

V Turecku žije méně než půl procenta křesťanů. Ve výkonu své víry jsou však ze všech stran omezováni. Úřední šikany a diskriminace jsou běžné.

Kára pouličního obchodníka kodrcá na „kočičích hlavách“ ulice. Žena oblečená celá v černém spěchá za šera na trh. Muži nosí plandavé kalhoty, vousy a modlitební čepičku. Mnozí z nich jsou známí svojí zbožností. Když se ozve muezinův hlas, jsou vzápětí mešity ve vnitřním městě plné. Muslimové a křesťané po dlouhou dobu žijí v tomto městě vedle sebe. Za fasádou minaretů a mešit jsou patrné křesťanské dějiny. Město nad Bosporem se přece dříve jmenovalo Konstantinopol a bylo střediskem ortodoxie.

Křesťané – utiskovaná menšina

První křesťanská společenství byla založena převážně apoštolem Pavlem na území dnešního Turecka. Dobytním Konstantinopole v roce 1453 padla i východořímská říše a křesťané byli potlačováni. Oficiálně je jich dnes v Turecku méně než 0,5%. Podle zákona platí náboženská svoboda a odluka církve od státu. „V Turecku mají náboženské menšiny více práv než v Evropě“ ujistoval turecký ministerský předseda Recep Tayyip Erdogan před třemi lety v rozhovoru pro časopis Spiegel. Při tom se odvolával

na Smlouvu z Lausanne z roku 1923. Tehdy byly menšiny věřících Řeků, Arménů a Židů státem uznány. Bylo jim povoleno mít vlastní školy a kostely. Asyrští, katolíci a protestanté už na tom byli hůř. Na jihovýchodě země bojují syrsko-pravoslavní křesťané už měsíce o uznání práva na klášter Mor Gabriel. Dnes už jich zbylo v syrském příhraničí jen asi 3000 z asi půl milionu na počátku století. V Turecku žilo na počátku 20. století kolem 20% křesťanů.

Situace jejich malého zbytku, který ještě nebyl vypuzen či „dobrovolně“ neemigroval je nanejvýš kritická. Článek 24 turecké ústavy sice zaručuje náboženskou svobodu, je však masivně omezován. Právní uznání je podmíněně zaručováno. Soukromě může v Turecku křesťan většinou svobodně žít víru. Zachází se s ním ale jako s občanem druhé kategorie. V povolání jsou křesťané znevýhodňováni, nemají přístup k politickým úřadům. Církve nemají státní uznání a jsou tedy vystaveny trvalému násilí občanů. Ve skutečnosti tedy existují, právně však ne. Oprava starých kostelů je komplikovaná a církevní majetek je povoleno využít jen pro faru nebo katechetu. Procesy jsou zakázána a křesťanské svátky nemohou být slavěny veřejně. Křesťanství je trvale vytlačováno a tak často slovně vzpomínaná náboženská svoboda je už dávno pohřbena.

Opakované zásahy proti křesťanům

V uplynulých letech se v Turecku opakovaly zásahy proti křesťanům i jejich kostelům. Nacionalističtí extrémisté se zaměřovali především na duchovní – napadali je nebo unášeli. Tak byl v roce 2006 zastřelen v Trabazonu italský kněz Andrea Santoro šestnáctiletým pachatelem. Kapucín byl 11. března v Mersinu napaden nožem opět mladíkem. V červenci 2006 bodl nožem jakýsi muž v přístavním městě Samsun francouzského duchovního Pierra Brunissena.

V dubnu 2007 byli tři křesťané – jeden z Německa a dva z Turecka – v jeho tureckém městě Malatya mučeni a nakonec zavražděni. Soudní řízení tohoto případu se stále vleče. Letos 3. června byl zavražděn předseda turecké biskupské konference Luigi Padovese v přístavním městě Iskederum. Jako vikář Anatólie (je to převážná část asijského Turecka) byl pro tuto oblast nejvyšším zástupcem papeže. Jeho řidič byl zatčen, poněvadž ho zabil. Podle prvních výpovědí tureckých soudních úředníků je duševně vyšinutý. K tomuto prohlášení tureckých soudních znalců se velmi kriticky vyjádřil jeho předchůdce v úřadu, Ruggero

Franceschini. Znal šoféra a je si jistý, že byl zcela normální. Turečtí soudci se totiž k tomuto řešení už i dříve v případech napadení a vražd křesťanů uchýlovali. Navíc se ukázalo, že šofér byl skrytým příslušníkem ultranacionální muslimské skupiny. Aby Ankara zamílila, že v Turecku působí radikální islamisté, kteří napadají křesťany, používá této taktiky hojně. Nakonec to asi nemají v hlavě v pořádku, jinak by nevráždili a nepáchali sebevražedné útoky.

CSI bude trvale sledovat situaci v Turecku a zasazovat se o ochranu tamních křesťanů.

Čína – Kardinál Zen: Záleží na čínské vládě, aby změnila svoji falešnou politiku.

Katolická církev roste v Číně již roky a na rozdíl od stanoviska vlády se nenachází v defenzivě. To se týká spíše „oficiální“ katolické církve působící pod ochranou čínské vlády jí zřízeného „Vlasteneckého sdružení“ než katolické „podzemní církve“, která se řízením státem vyhýbá. Základem této dvojkojnosti je chování vlády, která připouští jen jednu národní církev bez ovlivňování zvenčí. „Světová“ církev na čele s papežem je podle tohoto chování nepředstavitelná. Emeritnímu hongkongskému biskupovi, kardinálu Josefovi Zen Ze-kiun, byl několikrát zamítnut vstup do země pro jeho kritiku tohoto stavu. V rozhovoru pro světovou organizaci „Kirche in Not“ (katolické pomocné dílo Církve v nouzi) znovu apeluje na čínskou vládu, aby zvážila své stanovisko. Rozhovor vedl André Stiefenhofer. Pojdme se tedy podívat na situaci církve v Číně i když se otec kardinál nezmiňuje o řadě vězněných věřících, kněží i biskupů:

Otázka: Eminence, mezitím se ozvaly také hlasy z Vatikánu, které se zřetelem na rostoucí katolickou církev v Číně říkají, že katolíci by měli v „Říši středu“ působit bez problémů

s čínskou vládou. Jaká je odezva těchto hlasů?
Kardinál Zen: Nevěřím, že sám Svatý Stolec někdy takové prohlášení vydal. Papež Benedikt XVI. sice několikrát prohlásil, že dobrý katolík bude zároveň i dobrý občan, ale je také jasné, že v Číně není snaha o k náboženství vstřícnou politiku. Náboženská politika má své základy v kulturní revoluci a od té doby se nezměnila. Vláda trvá na své, na Římu nezávislé, vlastenecké církvi v rámci „Vlasteneckého sdružení“. Oboje je pro katolíky nepřijatelné. Svatý Otec spoléhá na to, že náboženství nemá politický charakter. Naše působení není zaměřeno proti vládě. Patříme jednoduše ke katolické církvi, která je univerzální, světová církev pod vedením Svatého Otce a nikoliv do vzájemně nezávislých národních církví. To také znamená, že na diecézní úrovni nemůže být řízena „Vlasteneckým sdružením“, ale jen papežem jmenovanými biskupy. Vláda musí těmto biskupům vrátit jejich plnou autoritu. Není pravda, že nemáme problémy. Naopak, je jich mnoho.

Otázka: V médiích vidíme opakovaně obrázky plných katedrál, ve kterých katolíci slaví

mše svaté a modlí se. Nesvědčí to o velké toleranci státu?

Kardinál Zen: Kostely jsou opravdu otevřené, také bylo několik nových, velkých a krásných kostelů postaveno, jiné byly opraveny. Věřící mohou chodit na bohoslužby, zpívat a slavit liturgii. Ale církev není jen to. Církev musí být také organizována. Tato organizace se musí občas měnit, ale to má svá pravidla, která byla daná Ježíšem Kristem. Ježíš vybral apoštoly jako základy pro svoji církev. Mezi nimi je hlavou svatý Petr. My dnes mluvíme o papeži a biskupech jako představených v církvi. Ale v Číně dnes řídí církev „Vlastenecké sdružení“. A směrnice pro „Vlastenecké sdružení“ dává vláda. Biskupové například nesmějí volně kontaktovat papeže. To je proti zvyklostem a není to plná svoboda.

Otázka: Nezměnilo se chování čínské vlády ke katolické církvi od roku 1955?

Kardinál Zen: Ne podstatně. Můžeme třeba poznamenat, že se dříve nesmělo při mši vzpomenout Svatého Otce. To je nyní povoleno, ale já v tom nevidím žádnou velkou změnu a v žádném případě to nestačí. Papež není jen duchovní představený, ale skutečná hlava církve. Nemůžeme vše co se událo proto považovat za žádnou velkou změnu, když je dnes povoleno věřícím vzpomenout při mši papežovo jméno. To přece zdaleka nestačí. Biskupům je třeba povolit, aby mohli papeže navštěvovat a mluvit s ním. A naopak, do Číny aby mohli jezdit biskupové z venku a mluvit se svými bratry v úřadě. To ale není povoleno. Ani já nesmím přijet do Číny a navštívit tamní biskupy. To však není normální.

Otázka: V Číně je tedy církev na dvou rovinách: úředně uznávaná církev v rámci „Vlasteneckého sdružení“ a tak zvaná církev podzemní. Jak se k sobě obě chovají?

Kardinál Zen: Třeba v Šanghaji jsou obě oddělené, ale neválčí – každá jde svou cestou. Oficiální církev má samozřejmě více možností. Má velký seminář a pěkné kostely.

Ale je velmi silně kontrolována státem. Podzemní církev se vyhýbá státní kontrole. Proto je ve stálém nebezpečí. Vláda může kdykoliv uvěznit její kněze. Proto nemůže mít podzemní církev v Šanghaji seminář, ani stavět kostely. V severní Číně je tomu jinak. Tam jsou velká společenství podzemní církve. Mohou mít kostely a jsou podzemní jen v duchovním smyslu, zatímco v Šanghaji slouží mše po bytech a opravdu žijí „v podzemí“. Věřící se nemohou veřejně scházet a nesmějí cestovat. Zkrátka, trpí řadou omezení, ale přesto se odmítají podrobit státní kontrole. Je ale patrné, že obě roviny katolické církve v Číně jsou utiskovány různými způsoby.

Otázka: Jakou budoucnost církve v Číně vidíte, bude-li tento stav pokračovat?

Kardinál Zen: To záleží na vládě. Když uzná katolickou církev jako světovou organizaci a dovolí papeži jmenovat biskupy, katolíci se spojí a nebudou dál žádné problémy. Potom vystoupí podzemní církev na veřejnost a stane se normální církvi. Záleží tedy jen na vládě, zda změní svoji nesprávnou politiku. Podzemní církev se nenechá přinutit, aby se řídila příkazy vlády. Takové struktury jsou nezákonné a proti učení církve. Oficiální církev je naproti tomu už ve spojení se Svatým Otcem. Ten po ní nežádá, aby se ke složité situaci, ve které se církev v Číně nachází, vyjadřovala. Ta se nicméně snaží krok po kroku pracovat na tom, aby situaci změnila. Pokud to státní církev nebude chtít, není žádné řešení.

Otázka: Je naděje, aby čínské vedení dokázalo tak zásadně změnit svůj názor?

Kardinál Zen: Dnes už věřím, že čínské vedení má dnes ve vládě lidi, kteří jsou světem protřelí a znají situaci ve světě. Musí přece pochopit, že katolická církev je všude stejná. Je to jedno zda v USA, v Německu, Francii, Itálii, v Anglii nebo kdekoli jinde. Proč by tedy nemohla být církev také v Číně, jako kdekoli jinde ve světě?

Otázka: Nyní je však Čína na rozdíl od shora jmenovaných zemí s komunistickou vládou. Nevěříte, že vláda má strach, aby katolická církev podobně jako v Polsku nezpůsobila pád komunismu?

Kardinál Zen: Možná se opravdu obávají, ale tyto obavy jsou zcela neopodstatněné. Vždyť na rozdíl od tehdejší situace v Polsku je počet věřících v Číně velmi malý, proto zde vidím velmi malou pravděpodobnost.

Otázka: Příští rok bude mít „Kirche in Not“ jako hosta na 4. mezinárodním kongresu „Setkání světové církve“ ve Würzburgu Vašeho následovníka na biskupském stolci v Hongkongu, biskupa Jana Tong Hon. Bude moci vyjádřit svobodně svůj názor?

Kardinál Zen: Samozřejmě řekne svůj názor. Už vícekrát se kriticky vyjádřil k čínské náboženské politice a stojí za tím. Zastává stejnou pozici, jakou jsem zastával já, a naše názory na církev v Číně jsou shodné. Velmi mne těší, že jste jej pozvali!

Náboženská svoboda v Evropě

(Od Cuius regio eius religio k Deklaraci Dignitatis humanae 2. Vatikánského sněmu)

Přednáška otce Petra Koláře na prvním Otevřeném dnu Mezinárodní křesťanské solidarity 16. října v Praze Emauzích.

Nejsme příliš vzdáleni době, kdy v západní části Evropy skoro každý narozený člověk byl automaticky křesťanem – jedinou trvalou, i když ohroženou a často potíranou výjimkou byla židovská obec. Až do Reformace bylo křesťanství v naší části Evropy jednotné; jeho vztahy ke křesťanství východnímu byly naproti tomu skoro od počátku napjaté a vzájemné pozice se postupně vyhrocovaly až k nesmiřitelnosti s jejími násilnými důsledky. Rozhodující změnu v naší části Evropy navodila až Reformace, která má své intelektuální kořeny v Anglii (Wyclif, „jitřenka Reformace“), která ale, jak známo, odtud zasáhla Prahu, kde vzplál po upálení Jana Husa v Kostnici první z velkých ozbrojených střetů, které poznamenaly dalších zhruba 150 let našich dějin.

Jablkem křesťanských svárů ovšem nebyla náboženská svoboda, ale pravá podoba církve Kristovy na této zemi. Nespokojenost se stavem církevní instituce byla všeobecná a o nápravu usilovali jak její nejvyšší představitelé, tak i nižší klérus a křesťanství laici. V lidských společenstvích ovšem bývá

obvykle mocnější a bohatší vrstva se svou situací spokojená a po změně stavu příliš netouží. O tu usiluje spíše část chudší a její nespokojenost je živnou půdou reformních idejí. Tak tomu bylo i v tehdejší církvi a proto se například Jan Hus, ale i jiní, pozdější reformátoři, obraceli především na tyto vrstvy obyvatelstva. O náboženskou svobodu v našem novověkém slova smyslu po celé patnácté století přitom ale nebyla a ani nemohla dost dobře být řeč – k jednotnému křesťanství v Evropě tehdy neexistovala žádná reálná alternativa. Tolerované židovství jí nemohlo být, a nic dalšího nebylo na dosah. Alternativa vznikala postupně a vlastně zcela nechtěně: I v křesťanském starověku docházelo uvnitř církve ke sporům, ty ale byly řešeny na synodální a koncilní úrovni uvnitř církve. V 15. století, na konci středověku, se už ale tuto, do té doby obvyklou metodu řešení sporů, nepodařilo uplatnit, ač se o to zpočátku mnozí z rozvaděných křesťanů snažili. Tentokrát ovšem spor probíhal jinak, než v minulosti, nikoliv už mezi dvěma skupinami biskupů a teologů, ale mezi zřejmě příliš silnou institucí na jedné straně a nižším klérem s oporou v prostých laických křesťanech na straně druhé. Byl spor od zdola nahoru, tedy „vertikálně“, mezi „vrchností“ a jejími „podřízenými“. Do teologických sporů, které jej provázely a mohly vypadat jako hlavní třecí plocha, se mísily prvky sociální, o kterých se

mnoho nemluvalo, alespoň ne na úrovni učebních debat (srv. Husovy spisky o simonii!). Dalším předmětem sporu byla konkrétní podoba tehdejší církevní instituce a její vztah k politické moci, i o něm se – s výjimkou problému tří papežů - mluvilo jen okrajově. Byly tak ale zanedbány v podstatě oba rozhodující body sporu a za těchto okolností byla skutečná reforma církve velmi nesnadná, ne-li nemožná.

To byla situace uvnitř křesťanské církve, hlavní náboženské instance tehdejší Evropy, ve zlomovém období mezi středověkem a novověkem. Už průběh husitských válek v první polovině 15. století napovídal, že překonání krize nebude snadné, zvláště pokud se o ně bude usilovat silovými prostředky. V období čekání na reformní církevní sněm došlo k několika tápavým a nedůsledným dohodám, které ale nakonec utonuly ve zmáhajícím se ideovém chaosu – významné jsou mezi nimi zvláště dva pokusy o dohodu: Jednání s odbojnými Čechy na Bazilejském sněmu (1534) a ještě těsně po opožděném Tridentském sněmu (1555) dohodnutý Augsburský mír, který by byl mohl ze sporu vymanit alespoň státní moc tehdejších monarchií, všemožně provázaných s mocí církevní. Poslední ze zmíněných pokusů ale nakonec přece jen ukázal cestu k řešení, i když vlastně směrem, na který asi původně sotva někdo pomyslel. A bylo „zapotřebí“ celého jednoho století násilností i válek, než tato cesta byla nalezena a přijata. Jejich závěrečným aktem byla strašlivá Třicetiletá válka, ze které nevzešel žádný jasný vítěz a kterou prohráli především prostí lidé, která ale vytvořila nesmělý předpoklad k postupnému prosazování náboženské svobody jako toho, co zbylo, když žádná z válčících stran nebyla tak silná, aby ostatní porazila a vnutila jim svou vůli. Poznenáhlou se v důsledku koncepce Vestfálského míru (1648) pomalu, ale stále zřetelněji prosazovala zásada Augsburského míru cuius regio, eius religio (čí vláda, toho i náboženství). Implicitně je tím v naší části Evropy uznána existence i jiného, než „římského“ křesťanství,

porážka římské církevní instituce a ztráta dosavadní církevní jednoty. Práva na volbu náboženství výslovně dosáhli jen mocní, k opravdové náboženské svobodě ještě bylo daleko. Ale byl to první krok na cestě k ní!

Níže postavení členové společnosti se museli přizpůsobovat svému panstvu a tak někdy i dvakrát za život a bez ohledu na vlastní přání a přesvědčení museli měnit náboženskou příslušnost. První krok však byl učiněn a s dalším rozvojem měst, průmyslu a přes odpor vládců, v souladu se společenskými potřebami, se vazby na uložená náboženství dále rozvolňovaly. Dobrým příkladem tohoto vývoje v Habsburské monarchii je Toleranční patent Josefa II. z roku 1781. Umožnil v zemi existenci tří nekatolických vyznání, ačkoliv sám byl oficiálně pevně propojen s římskokatolickou církví. Nicméně - přes přísně stanovené podmínky a přes nové zdůraznění dosavadního výsadního postavení katolické církve - znamenaly konec jejího monopolu v habsburské monarchii. Vlastní motivace tohoto kroku nebyla náboženská, ale hospodářská a společensko-politická a ani tentokrát se ještě nejednalo o zrovnoprávnění všech křesťanských konfesí, ale o první, právně dosti omezené rozhodnutí tolerovat v říši i jiné než jen katolické náboženství prostých lidí.

Podobný vývoj probíhal i v zemích s převládajícím nekatolickým vyznáním. Opravdu dovršen byl v Evropě až koncem 20. století - ještě na jeho konci se například stávalo každé dítě švédských luteránů, narozené ve Švédsku, automaticky, ještě před křtem švédským luteránem! V Českých zemích se evangelíkům dostalo úplného zrovnoprávnění s katolíky až po vzniku samostatného Československa po 1. světové válce.

Katolická církev v Evropě v průběhu tohoto vývoje postupně ztrácela své přednostní postavení i privilegia a nelze se tedy divit, že její pojmala jako sobě nepřátelský. Jejím argumentem bylo tvrzení, že „Právo je na straně pravdy, omyl žádná práva nemá“ - jinými slovy řečeno, mýlící se, od katolické církve odloučení křesťané, se pro své omyly

žádných práv nemohou dovolávat. Implicitně tím je ostatním konfesím upíráno právo prohlašovat se vůbec za „církve“ v pravém slova smyslu; jsou to prostě jen zbloudilí heretici. Pro křesťany s tímto názorem byl Toleranční patent těžko pochopitelný a přímo nepřijatelný. Octli se tak ovšem v přímém konfliktu s nastupující modernou a jejím „novým“ důrazem na důstojnost jednotlivce a na jeho práva. Někdy se tento vztah církve ke společnosti přirovnává k nepochopení, s jakým často reagují rodiče na nepoddajnost svých dospívajících dětí. Okřídlené heslo moderny „rovnost – volnost – bratrství“ je ale zcela v souladu s evangeliem, takže je vlastně prastaré. Nic na tom nemění ani teror, rozpoutaný jeho protagonisty, ostatně v příkrém rozporu s jeho obsahem.

Součástí úsilí o nezávislost jednotlivce v otázkách víry a církevní příslušnosti byly v Evropě také silící snahy o odluku církve od státu. Na Apeninském poloostrově nabyly tyto snahy formu proslulého hnutí Risorgimento, jehož cílem bylo nahrazení papežského státu, vedeného výlučně vysokými církevními hodnostáři, státem laickým. Jeho vyvrcholením byl vstup italského vojska do Říma v roce 1870, a když se Řím po lidovém hlasování o rok později stal hlavním městem Itálie, přestal papežský stát prakticky existovat resp. zůstal omezen na papežskou rezidenci ve Vatikánu. Papež se prohlásil za vatikánského vězně.

Je příznačné, že ve stejném roce vrcholil právě ve Vatikánu 1. Vatikánský sněm, na kterém papež Pius IX. prosadil dogma o papežské neomylnosti, přes odpor významné menšiny biskupů, zvláště středoevropských, ale také francouzských či zástupců východních církví. Z celkového počtu účastníků sněmu (774) nakonec, po tolerovaném odjezdu řady členů sněmu, hlasovalo pro tuto předlohu 535 biskupů. Je těžké ubránit se pocitu, že tu jde o pokus utužit otcovskou autoritu v reakci na revoltu mladých, tedy o pokus utužit do té doby vládnoucí církevní autoritu vůči „modernistům“. Touto hanlivě zabarvenou nálepkou také byla brzy nato

označena skupina teologů uvnitř katolické církve, kteří se snažili vyvést svou církev z patové situace v jejím vztahu k rodící se novověké občanské společnosti. Jejich úsilí nakonec vyústilo do 2. Vatikánského sněmu, na kterém se katoličtí biskupové z celého světa pokusili o proslulé „aggiornamento“, které budoucí papež Jan XXIII. vyhlásil už jako benátský patriarcha za program místní diecézní synody v roce 1957. Svolání koncilu s tímto programem oznámil v lednu 1959, jen tři měsíce po svém zvolení papežem a jako teologické poradce k němu přizval i některé do té doby šikanované a za modernisty považované teology, čímž zdůraznil svůj záměr otevřít okna a dveře ostrému větru, vanoucímu za hradbami církve.

Koncil byl zahájen v roce 1962 a za tři roky svého trvání vypracoval řadu textů, z nichž tři přímo či nepřímo vyjadřují nový vztah katolické církve k soudobému světu a k moderní společnosti. Jsou to pastorální konstituce Gaudium et spes (o církvi v dnešním světě), prohlášení Nostra aetate (o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím a jmenovitě k židům) a prohlášení Dignitatis humanae (o náboženské svobodě). Je příznačné pro tehdejší situaci v katolické církvi, že při hlasování o těchto textech a o dekretu ke hromadným sdělovacím prostředkům (Inter mirifica) se projevil největší odpor koncilních otců. Jestliže se počet negativních hlasů pohyboval u ostatních textů mezi 2 a 36, zde bylo odmítavých hlasů (postupně) 75, 88 a 78. Velkou výjimkou bylo hlasování o dekretu Inter mirifica: 164 negativních hlasů!

Text o náboženské svobodě byl mnohokrát přepracován a hlasování o něm se konalo až v průběhu posledního zasedání (7. prosince 1965), v předvečer slavnostního závěru koncilu ve svatopetrské bazilice. V průběhu dlouhé debaty o něm vzbudilo pozornost vystoupení pražského arcibiskupa, kardinála Berana, který se v důsledku politické situace v zemi mohl zúčastnit právě jen této závěrečné fáze koncilu. Ve svém projevu se s celou vahou své osobnosti člo-

věka pronásledovaného pro své přesvědčení vyslovil pro ničím neoslabené prohlášení náboženské svobody. Svůj postoj opíral výslovně o neblahé, dosud trvající následky někdejšího násilného vnučení katolického náboženství obyvatelstvu českých zemí. Boj křesťanů o náboženskou svobodu v komunisty ovládané části Evropy probíhal právě v době konání koncilu a odpor některých koncilních otců proti jejímu obecnému příznání všem lidem bez rozdílu, a ne pouze právě utlačovaným křesťanům v totalitních režimech střední a východní Evropy, tento odpor se právě utlačovaným křesťanům jevil nejen jako nepochopitelný, ale přímo jako skandální. Nečiň jiným, co nechceš, aby oni činili tobě...

Tento odpor některých křesťanů vůči právu všech na svobodnou volbu náboženství, která je jednou z nejcennějších a těžce vydobytých svobod celé západní civilizace, nelze přejít mlčením. K jednoznačnému vyloučení práva státu zasahovat do volby náboženství občanů došlo prvně v návrhu Ústavy nezávislých Spojených Států v roce 1787. Není náhodou, že tento opravdu historický krok byl učiněn nejdříve v Severní Americe, obývané do značné míry přistěhovalci, kteří starý světadíl opustili právě v touze uniknout v Evropě vládnoucí nesvobodě, v neposlední řadě nesvobodě náboženské!

Na koncilu se nejčastěji dostával do opozice vůči snahám o zlepšení vztahu církve k moderní společnosti Msgr Marcel Lefebvre, misijní arcibiskup francouzského původu ze senegalského Dakaru. Zastával integralistický postoj, což v návaznosti na španělskou politickou stranu z přelomu 19. a 20. století označuje úsilí podržít stát v maximální možné míře církvi. Msgr Lefebvre se se skupinou svých integralistických stoupenců po koncilu na protest proti prohlášení o náboženské svobodě odstěpil od katolické církve s tím, že jde o krok neslučitelný s jejím do té doby platným učením. Má mnoho sympatizantů i uvnitř dnešní katolické církve, kteří jej ale nehodlají následovat až k otevřené roztržce s Římem, i když

společně s ním namítají, že koncil prohlášením o náboženské svobodě místo aby hájil pravdu proti lži a omylu, staví obojí prakticky na stejnou úroveň, činí obojí stejně možným a přijatelným. Konzervativně a vlastně logicky trvají také na středověkém pojetí vlády (panovníka) „z milosti Boží“ (zprostředkované církvi).

Od nástupu novověké moderny mají tito křesťané pocit, že evropská společnost ztratila ze zřetele Boží království, ke kterému do té doby upínala svůj zrak (nebo aspoň tvrdila, že jej k němu upírá) a dostala se tím do napjatého vztahu k církvi. Odpovědi zvláště katolického, římského církevního vedení na postoje teologů, kteří tento odmítavý postoj nesdíleli a usilovali o vzájemné porozumění mezi církví a společností, byla přísná disciplinární opatření. Vzniklé napětí a přímo spor uvnitř církve vyústil do rozhodnutí svolat církevní sněm, na němž bylo dosaženo smíru alespoň v některých oblastech života a činnosti obou stran, jinde ale zůstalo dost a dost třecích ploch a je zřejmé, že hlavním jablkem sváru je nadále pojetí osobních svobod občana ve vztahu k státu a k církvi. Symptomatická byla v tomto ohledu dlouho trvající nechuť podepsat Všeobecnou deklaraci lidských práv, kterou definitivně překonal až polský papež mnoho let po skončení koncilu. V občanské společnosti, aspoň na Západě, patří tato deklarace k pilířům demokracie a jejího právního systému. Čím to, že náboženství, spojující lásku k Bohu neoddělitelně s láskou k bližnímu, může plodit tak diskriminační pojetí svobody, která je základem rysem každé opravdové, nezištné lásky?

ROZŠÍŘUJ A PŮJČUJ!

Jak to může Bůh dopustit?

Pokračování ze Zpravodaje 0510

Pondělí co pondělí seděl Amsel na svém kolečkovém křesle přede mnou. Bylo úžasné vidět, jak se jeho obličej týden po týdnu proměňoval, jak se z obličeje plného nenávisti postupně stal naslouchajícím a jednoho dne pokojný obličej. Je to dlouhý příběh, jak šel s jedním přítelem – ne se mnou – pod Ježíšův kříž a modlil se a vyznal svoje hříchy a uvěřil: Ježíš mě přijímá!

Ježíš přijímá hříšníky, mě taky přijal, nebe mi otevřel, abych k Němu mohl přijít blažený a s utěchou zemřít: Ježíš přijímá hříšníky.

Krátce před tím, než se Amsel odstěhoval z Essenu–Západu – dostal domeček na sídlišti a pak brzy odešel na věčnost – jsem ho ještě jednou navštívil. Tahle návštěva je pro mě nezapomenutelná. Amsel seděl na svém kolečkovém křesle před domem na sluníčku. U domku, ve kterém bydlel, byl schůdek, tak jsem se na něj posadil a zeptal se: „Amsele, jak se ti vede?“

„Jó,“ řekl, „skvěle! Člověče, od té doby, co je Ježíš v mojí rodině, je každý den ... je každý den,“ hledal slova, „je každý den jako den před Vánoci! Od té doby, co mám pokoj s Bohem, se na mě směje celý svět!“ A pak přišla ta krásná věta: „... dokonce i dlažební kostky se na mě usmívají!“ Pak vyprávěl dál: „Víš, cítím, že už nebudu dlouho žít. Smrt ve mně sedí. Ale až přijdu na věčnost, uvidím Boha. Pak padnu před Jeho trůnem, budu Ho chválit a říkat: „Děkuju ti, že jsi mi rozbil páteř!“

„Amsele“, říká, „zbláznil ses? Jak to můžeš vůbec říct?“

Odpověděl: „Nezbláznil jsem se. Jsem úplně střízlivý a při smyslech. Kamaráde, Bůh mě často volal, ale já jsem Ho neslyšel. Dál bych býval běžel do pekla, bez Boha. Ale On zasáhl a ochromil mě. Tak jsem našel Ježíše a lásku Boží, odpuštění svých vin a pokoj s Bohem. Bez toho úrazu bych běžel přímo do pekla!“ Pak přišla věta, kterou

nikdy nezapomenu: „Buschi, je lepší jít ochrnutý do nebe, než se dvěma zdravýma nohama skočit do pekla.“

To nebyla žádná teoretická úvaha – přede mnou seděl ochrnutý muž. „Je lepší jít ochrnutý do nebe, než se dvěma zdravýma nohama skočit do pekla.“ Otrásl to se mnou. Na hlučné ulici sedím vedle něho a říká: „Amsele, Bůh tě vzal do školy, a ty ses něco naučil.“ Dokud se člověk jen ptá: „Jak to může Bůh dopustit?“ ještě se nic nenaučil. „Amsele, ty ses v Boží škole naučil, k čemu jsi potřeboval utrpení. Dotáhlo tě to k Synu.“ Otec ho přitáhl k Synu, k Ježíši, a tak se stal zachráněným dítětem Božím.

Přicházel jsi ke mně, Pane, můj Bože, s utrpením i láskou, aby sis připravil mé srdce, abych se ti cele odevdal.

Vy všichni jste nějakým způsobem v Boží škole. Taky se učíte? Nechte se přitáhnout k Synu, k Ježíši, ke svému Spasiteli! To je smysl všech těžkostí a temných chvil v životě.

Tímto se blížíme k závěru: když se stane dítětem Božím, už vás všechno temné a těžké nebude tolik tláčit, protože máte živou naději na věčný život. Když mi jde ze všeho hlava kolem, říkám si: „Člověče, vždyť já tady nežudu. Já jdu do nebe!“ Jenom jak řeknu něco takového, už někdo vstane a říká: „Ach, už je to tady. Faráři jenom utěšují lidi nebem!“

Jednoho dne jsem vstoupil do jednoho domku ve svém okrsku. Všichni tam chlastali. Jeden muž mě pozdravil slovy: „Pane pastore, nebe přenecháváme vám a špačkům!“ Tahle hezká věta pochází ze Zimní pohádky Heinricha Heineho. Na to jsem mu řekl: „To je od vás milé, ale – jak mi můžete přenechat něco, co vám vůbec nepatří? Pokud vím, vy vůbec nemáte místo v nebi, které byste mi mohl přenechat. Pokud to vidím správně, jste na cestě do pekla. Jak mi tedy chcete přenechat nebe?“

Odpověděl mi: „No jo, faráři jenom utěšují lidi nebem!“

„Fakt? Opravdu to dělají? Já tedy ne. Já vám chci říct: pokud si žijete daleko od Boha, jdete cestou tam, kam se Bůh už ani nedívá. To je ztracenost. Prosím vás, obraťte se! Bůh vás má rád. Poslal svého Syna.“ A pak jsem jim vysvětlil spasení skrze Ježíše Krista.

Ne, já bych nechtěl neobrácené lidi utěšovat slovy o nebi. Na to ani nepomyslím. Ale ti, kteří patří Ježíši, mají zcela jistou naději na věčný život, a už se neptají: „Pane,

jak můžeš tohle dopustit? Proč jsi mi vzal moje syny?“ Počkám si. Za pár let, až budu před Ním stát, Bůh mi řekne, proč to udělal.

Skončím slovy Paula Gerhardta a přál bych si, abyste je mohli říkat se mnou.

Tak sice dál budu své živobyті táhnout v tomhle světě, ale nemyslím si, že bych měl zůstat pod tímhle cizím stanem. Dál si pošlapu svou cestou, která vede k mé vlasti, kde mě Otec utěší nade vše pomyšlení.

K zamyšlení a modlitbě

Indonésie - Po několika měsících konfliktů a právních sporů státní správní soud v indonéském Bandungu zneplatnil výnos vydaný 31. prosince 2009, který zakazoval veškeré křesťanské aktivity batakého společenství Filadelfia v osadě Jejalan v Bekasi. Rozhodnutí nařizuje nejvyššímu správnímu úředníkovi vydat sboru povolení ke zřízení místa určeného k pořádání bohoslužeb. Členové společenství v uplynulých měsících čelili intenzivnímu pronásledování, včetně nedávného násilného incidentu, při kterém dva z nich utrhli zranění.

O uvedené povolení křesťané žádají nejvyššího správního úředníka Bekasi (pana H. Sa'duddina) od roku 2008. Podle vedoucích společenství Sa'duddin jejich žádost zamítl v návaznosti na nátlak nepočetné skupiny islamistů používající název Fórum islámské ummy Jejalan Raya Bekasi. 12. ledna 2010 museli křesťané dočasně přestat pořádat bohoslužby ve své modlitebně a přesunuli se na nedaleký úzký pruh u cesty, kde je před sluncem a přívalovými dešti chránily jen deštníky. Rev. Palti Panjaitan vyjádřil svou radost ze skutečnosti, že společenství konečně narazilo na spravedlivé státní představitel, kteří při rozhodování vycházejí z platných zákonů. (Zdroj: Compass Direct)

Poděkujte Pánu, že se úředníci v tomto případě zachovali čestně. Modlete se za spravedlivé řešení ostatních případů obtěžování a pronásledování indonéských křesťanů.

Modlete se, aby Kristus indonéské křesťany zmocnil, aby se uprostřed pronásledování nechali vést jeho příkladem věrnosti (2. Korintským 1,8–9).

Eritrea - Významný eritrejský pastor, jehož jméno z bezpečnostních důvodů neuvádíme, byl po pěti letech strávených ve vězení propuštěn na svobodu. Pastor byl bezpečně převezen do jiné země a podle poslední zprávy se nacházel v nemocnici. Jeden eritrejský věřící zprávu komentoval: „Děkujeme Bohu za propuštění [tohoto] pastora z vězení, a modlíme se, aby se mu v ***** dostalo patřičné lékařské péče. Modlíme se také za propuštění dalších křesťanů uvězněných pro svou víru v Krista.“ (Zdroj Hlas mučedníků)

Čína - 20. září bylo zahájeno soudní přelíčení v rámci procesu s Liem Yunhuem a Gaem Jianlim, dvěma čínskými křesťany uvězněnými ve městě Xuchang v provincii Che-nan. Výsledek přelíčení zatím není znám. Objevily se nicméně zprávy, že několik věřících, kteří přišli k soudu vypovídat, bylo zatčeno – včetně již v minulosti vězněného pastora Zhang Mingxuana přezdívaného „Bicykl“ a jeho ženy. Pastor Zhang s manželkou byli po několika hodinách propuštěni. Další místní křesťany, včetně syna obviněného Liu Yunhuy, zadržela policie cestou od soudu. Podle posledních zpráv jsou tito věřící stále zadržováni. (Zdroj: ChinaAid)

Modlete se za propuštění zadržovaných křesťanů. Vyprošujte Liovi a Gaovi trpělivost a pevnou víru, když se setkávají s protivenstvím. Proste Boha, aby pastora Zhanga i nadále zmocňoval a dodával mu smélost ke službě.

Turkmenistán - Pětačtyřicetiletý pastor Nurlijev, vedoucí společenství Světlo světa v turkmenském Mary, byl 27. srpna zatčen na základě obvinění z podvodu, které by pro něj mohlo znamenat až pět let odnětí svobody a zabavení majetku. Jeho žena Maja a další členové společenství stále tvrdí, že se obvinění nezakládají na skutečnosti a že policisté přinutili trojici osob sepsat prohlášení s nepravdivými výpověďmi. „Neprovinil se tím, z čeho jej obviňují, a chci, aby se vrátil domů. Všechno se to děje jen kvůli jeho víře,“ prohlásila Maja. Od okamžiku zatčení se s manželem dosud nemohla ani jednou setkat. Naposledy se doslechla, že je zadržován v malé, přeplněné a zakouřené cele. Má vážné obavy o jeho zdraví v těchto podmínkách, neboť trpí cukrovkou a jeho zdravotní stav by se mohl zhoršit, pokud nedostane léky, které musí pravidelně užívat. (Zdroj: Forum18)

Vyprošujte pastorovi Nurlijevovi sílu a zdraví. Modlete se za jeho propuštění. Modlete se, aby Maja s rodinou důvěřovala Pánu, že se o ně nepřestane starat ani v tomto obtížném období.

Indie - V osadě Patagunta v indickém spolkovém státě Ándhrapradéš došlo nedávno k útoku na křesťanské společenství a zatčeno pět křesťanů. 5. září hinduističtí radikálové zdemolovali budovu používanou k bohoslužbám. Následující den radikálové podali stížnost na dva pastory a tři řadové věřící ze společenství; křesťané podle nich ničili místní chrámy a sochy hinduistických božstev. Policisté vzali všech pět věřících do vazby. (Zdroj: All India Christian Council)

Modlete se za bezodkladné propuštění těchto věřících. Modlete se, aby dostali příležitost směle hovořit o své víře – navzdory okovům. Modlete se, aby lidé stojící za touto nespravedlností činili pokání ze svých skutků a přijali Krista jako svého Pána a Spasitele, podobně jako Pavel.

Indie - Členové batakého křesťanského protestantského společenství Filadelfia v indonéském Bekasi byli 11. září v průběhu bohoslužby napadeni skupinou osmi neznámých útočníků. Sborového staršího Asiu Sihombinga útočníci bodli do břicha a když se mu Rev. Luspida Simanjuntak snažila přispěchat na pomoc, zmlátili ji holí a způsobili jí poranění obličeje, hlavy a zad. Podle poslední zprávy se oba křesťané zotavovali v místní nemocnici.

V srpnu se stejné společenství stalo terčem podobného útoku muslimských radikálů, kteří nesouhlasili s pořádáním bohoslužeb na církevním pozemku. Rev. Luspida nicméně trvala na tom, že na pořádání bohoslužeb na otevřeném prostranství mají právo a prohlásila, že bude ve své misi neohroženě pokračovat navzdory výhrůzkám namířeným proti křesťanům. Nedávný násilný útok nicméně zintenzivnil obavy křesťanů, obhájců lidských práv i mnoha dalších Indonésanů v souvislosti s úpadkem svobody náboženského vyznání v zemi. (Zdroje: AsiaNews, Jakarta Globe)

Modlete se za uzdravení Asii a Rev. Luspidy a za dopadení útočníků. Proste Boha, aby tyto členy společenství obdařil odvahou a moudrostí, když se kvůli své víře dostávají do obtížných situací (Žalm 91, Izajáš 26,3).

Somálsko - Muslimští radikálové zavraždili člena podzemního křesťanského hnutí v Somálsku v rámci pokračující kampaně usilující o úplnou eliminaci konvertitů od islámu. Podle informací místních zdrojů radikálové ze skupiny al Šabáb 21. července v půl jedenácté večer pronikli do domu Osmana Abdulláha Fataho v Afgoye (30 kilometrů

od Mogadišu) a zastřelili ho před zraky jeho manželky a dětí. Fataho byl křesťanem již mnoho let a intenzivně se zapojoval do aktivit malého podzemního křesťanského společenství, uvedly zdroje. Místní křesťané mají podezření, že radikály o Fatahově vyznání někdo informoval. Útočníci také unesli jeho čtyři děti a manželku, kterou později propustili pod podmínkou, že své děti nechá vychovávat jako vojáky. „Víme, že si děti odvedli, aby jim vymyli mozky, změnili jejich životní styl z křesťanského na muslimský a vyučovali je Korán,“ uvedl jeden zdroj. Jména unesených dětí jsou Alí Daud (5 let), Fatuma Safia (7), Šaríf Ahmed (10) a Núr Saíd (15). Podle zprávy křesťanského vedoucího, který se 22. července zúčastnil Fatahova pohřbu, jeden z příbuzných zavražděného muže poznamenal, že se na něj radikálové zaměřili právě kvůli opuštění islámu. Incident vyděsil všechny věrné křesťany v zemi sužované bezvládním, kde většinu území ovládají nelibostní povstalci s cílem zlikvidovat každého, kdo se hlásí ke křesťanství. Vedoucí představitel křesťanského podzemního hnutí musejí prchat ze svých domovů, aby je po-

vstalci nezabili, poznamenal jiný vedoucí, který se společně se sedmi dalšími dočasně přestěhoval na blíže neurčené místo. (Zdroj: Compass Direct)

Pozvedejte v modlitbách Fatahovu ženu a děti. Modlete se za ně, když truchlí nad ztrátou svého manžela a otce, a prostě Pána, aby do jejich situace zasáhl a umožnil návrat dětí k matce. Modlete se za všechny křesťanské věřící, zejména somálské křesťany muslimského původu, pro které představuje následování Krista nesmírné riziko. Prostě Boha, aby svou církev v Somálsku posiloval a pomáhal místním křesťanům vydržet intenzivní pronásledování.

Kašmír - Zrakově postižený křesťan a jeho přítel obvinili skupinu opilých buddhistů z únosu a fyzického napadení. K incidentu došlo 1. září ve městě Leh v severoindickém spolkovém státě Džammú a Kašmír. Křesťané distribuovali humanitární pomoc v oblasti, kde záplavy a sesuvy půdy začátkem srpna zničily stovky domů a připravily o život přibližně 200 lidí.

Jen pár slov na závěr

Moc vám všem děkujeme za vaše modlitby, dary a podporu. Přejí vám usebraný advent jako přípravu na oslavu narození našeho Spasitele.

Znovu upozorňujeme, že pokud potřebujete potvrzení o darech, musíme mít Vaši adresu.

Váš s úctou a poděkováním FK

PODĚKOVÁNÍ DÁRCŮM

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu v srpnu a září:

Daniela Nováková, Roman Duba, Margita Sabová, Milan Holec, Mgr. Petra Macíčková, Jana Šandrejová, Marcel Turičák, Jarmila Vávrová, Mgr. Jana Herzánová, Vojtěch Macek, Zdenka Boráková, Arcibiskupství pražské, Mgr.

Miroslav Adlt, Ivan Klabal, Eugenie Miškovská, Marie Radikovská, Marie Dolistová, Jan Blahuta, Elena Čásková, Václav Pikeš, Monika Zechovská, Martin Janousek, Martin Matuškovič, Jan Malý, Veronika Nováková, Irena Muhlová, Ing. Jaroslav Záleský, Ivo Křížka, Tomáš Bayer, Josef Hurbiš, Jana Světlá, Jan Benda, Hana Borková, Libuše

Michalčíková, Mgr. Zdeněk Dubský, Ing. Vladislava Kácalová, Ing. Borek Tichý, PhDr. Jana Mančalová, František Felner, Mgr. Bohumil Poláček, Dušan Zeman, Vladimír Benák, Olga Michalová, Ing. Pavel Kohout, Farnost Hodonín, Jaroslav Štefka, Markéta Salvetová, Ing. Daniel Žingor, Severin Jelínek, Jiřina Tvarochová, Václav Pikeš, Josef Fojtík, Josef Soukop, Daniela Nováková, Mgr. Petra Macíčková, Jana Šandrejová, Marcela Křížová, Radovan Schindler, Zdislav Doležal, Petra Tomanová, Roman Duba, Margita Sabová, Vladimír Stoklas, René Hornová, Zdenka Boráková, P. Josef Šich, Arcibiskupství pražské, Kongregace Šedých sester, Mgr. Miroslav Adlt, Ivan Klabal, Marie Kozová, Eugenie Miškovská, Marie Radikovská, Jan Beránek, Jan Blahuta, Ondřej Lehovec, Božena Petrásková, MUDr. Jarmila Baboráková-Švehláková, JUDr. Emil Zavadii, Zdeněk Kupka, Elena Čásková, Irena Muhlová, Ing. Jaroslav Záleský, Ivo Křížka, P. Václav Málek, Jan Szczerko, Martin Janousek, Monika Zechovská, ŘKF Chlum u Třeboně, Jan Malý, Veronika Nováková, Mgr. Josef Vlček, Jana Světlá, Olga Michalová, Jan Benda, Hana Borková, Tomáš Bayer, Magdalena Knorková, Miroslav Cano, Mgr. Zdeněk Dubský, Ing. Vladislava Kácalová, Ing. Borek Tichý, PhDr. Jana Mančalová, František Felner, Mgr. Bohumil Poláček, Dušan Zeman, Vladimír Benák, Josef Hurbiš, Lesy ČR, MUDr. Bernarda Dvořáková, Zdeněk Kuraň, Jan Mokry, Anděla Švecová, Miluše Marešková, Markéta Salvetová, Otakar Regner, Dušan Kaláb, Ing. Daniel Žingor, Petr Soldán, Jarmila Prusková.

Díky také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Marie Zochová, Helena Mindáková, Božena Beldová, Blanka Řičánková, Martin Šnajdar, F.+K. Poláškovi, Anežka Kovaříková, P. Vladimír Jedlička, Zdena Kozelková, Luděk Synek, Hana Kolářová, Jiřina Horáková, Kamil Kuliha, Běla Holečková, Marta Hlostová, Marie Skotnicová, Jana Janatová, Pavel Kábrt, Robert Kovarik, Krista Valná, Božena Nemethová, Karel Kotyza, Josef Králík, Ladislav Zapletal, J.+F. Mencovi, Jaroslava Jarolímková, Karel Bečička, Jaroslava Vomelová, Anna Klímková, ŘKF Starý Jičín, Blanka Kavanová, Miroslav Svrčina, Veronika Temňáková, Božena Voříková, Josef Lačko, Josef Pátik, Jaroslava Podestátová, Jiřina Horáková, Františka Evanžinová, Vít Procházka, Jiřina Zemanová, Josef Kříž, Arnošt Korchan, Anna Gebauerová, Anna Vaříková, Jaroslav Machka, Jitka Lišková, Marek Machala, Václav Číhal, Luděk Vondrák, Václav Uhlík, ŘKF Starý Jičín, Drahomír Budinská, Antonín Novosad, Jiří Vančura, Ema Trunčíková, Alfons Beneš, Augustín Jarolímek, Pavel Bouchal, Josef Bílek, Jarmila

Berhanová, Jolana Žiklová, Ludmila Stillová, Jaroslava Kašicová, Eva Pavelková, E.+J. Tojšilovi, Marta Hessová, Jiří Kostera, Antonie Vinklerová, Milada Kurečková, Mojmír Pospíšil, Marie Macháňová, S.+F. Fouskovi, Josef Wimmer, Josef Kopecký, Anna Krčmářová, Vlasta Hálová, Miloslava Herynková, Anežka Kovaříková, Magda Grimová, Maria Rybářová, Olga Řihová, Josef Kratěna, Chrudinovi, Anna Klímková, Marie Hamerníková, Salesiánská provincie Praha, Věra Hánová, Emilie Harantová, Helena Francová, Zdeněk Rezníček, Jiřina Horáková, Alena Filipová, Věra Janů, Mgr. Jindřich Kozák, Věra Frydrychová, Jarmila Zizlerová, Růžena Purkrábková, Josef Stoklásek, Jindřich Plaček, Bohumila Ministrová, PhDr. Karel Gleisner, Jiřina Kopečná, Ludmila Výšková, Ing. Otakar Kopecký, MUDr. Vojtěch Weinberger, Matuškoví, Marie Frantová, Ludmila Čekovská, Marie Jelínková, Jan Václavík, Jan Tomek, Anna Gebauerová, Naďa Dubnová, Marta Hessová, Martin Šnajdar, Marie Knotková, Přemysl Vaněk, Marek Machala, Hilda Turečková, Jiřina Zemanová, Pincovi, Severovi, Květoslava Šimonová, Františka Chutná, Jaroslav Januška, Olga Ševčíková, Marta Čechová, Hedvika Dolníčková, Hermína Balnarová, Krista Valná, Eva Slámová, Marie Ludvíková, Ludmila Vokatá, Jiřina Šmejkalová, Cecilie Hovadíková, Stanislav Raszka, Jiří Čaletka, Jan Kozák, Hana Kadeřábková, Jolana Žiklová, Josef Bílek, Marie Peterková, Jitka Lišková, Hedvika Hobzová, Anna Tomková, Židkovi, Cecilie Mičulková, Stanislava Šosarová, Eliška Zapletalová, Jaroslava Sedláčková, Štěpánka Malečková, Drahomír Budinská, ŘKF Louňovice p. Bláníkem, Mgr. Marcela Uhrová, Blažena Landkamerová, Ing. Jaroslav Kališ, Lucie Seidlerová, Anežka Šváčková, Anna Zbranková, Vlastimil Měchura, Marta Železná, Drahomíra Voláková, Františka Evanžinová, Marie Tefrová, Václav Provod, Marie Mahdalová, Josef Hradský, Alfons Beneš, Pavel Bouchal, František Brůna, Josef Bublán, Anděla Kolářová, Helena Kacálková, Závalovi, ŘKF Kdousov, ŘKF Velký Újezd, Josefa Faicová, Františka Nesvadbová, Bohumila Pavlíková, Božena Kaniová, Alena Kavanová, Martin Horák, Josef Pecen, Jana Krajíčková, Dagmar Fešárková, Pavel Kábrt, Adolf Bedřich Stoner, Zdenka Kunzová, Marie Skotnicová, Karel Palata, Marie Pouličková, Jiřina Janoušková, Jana Rybářová, Marie Hronková, Marie Polcrová, František Novotný, Vladimír Polcar, Marie Grecmanová, Vlasta Pavlíková.

Děkujeme také všem, kteří nechtějí být uváděni nebo jejich jména nebyla čitelná nebo jsou dárci anonymní

Křesťanská mezinárodní solidarita

P. O. Box 8
750 11 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

O.P.

P.P.
708 03/2002
751 51 Přerov 1

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí svou adresu. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI
P. O. Box 8
750 11 Přerov

Tel: 581 203 438
777 966 180 Vodafone
605 413 050 T-Mobile

e-mail: csi@csi-cr.cz
Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:
ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězňům a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídá
Ing. František Kopečný.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.